

Összefoglaló

a Hivatal döntéseivel szemben benyújtott megváltoztatási kérelmek elbírálása tárgyában visszaérkezett bírósági döntésekről

2013/ II. negyedév

2013 második negyedévében összesen 39 ügyben érkezett vissza a Hivatalhoz jogerős bírósági végzés, amelyeket az IJO – a szakmai főosztályok javaslatait is figyelembe véve – feldolgozott. A döntések az egyes oltalmi formákat érintő ügyekre az alábbi számban vonatkoztak:

Védjegy	31 (14 <i>ex parte</i> , 17 <i>inter partes</i> ügy)
Szabadalom	5 (4 <i>ex parte</i> , 1 <i>inter partes</i> ügy)
Formatervezési minta	2 (2 <i>inter partes</i> ügy)
K+F	1

A Hivatal érintett döntéseinek jelentős része (25) tekintetében a megváltoztatási kérelem elutasítására került sor. A bíróság 6 ügyben megváltoztatta a hivatali határozatot, 3 esetben a döntés hatályon kívül helyezésére és a Hivatal új eljárásra utasítására került sor, 4 ügyben pedig a bíróság megszüntette az eljárást.

VÉDJEGY TÁRGYÚ DÖNTÉSEK

I. Vt. 2. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha nem alkalmas a megkülönböztetésre, különösen, ha kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje, illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak, vagy pedig amelyeket az általános nyelvhasználatban, illetve az üzleti kapcsolatokban állandóan és szokásosan alkalmaznak.

A Vt. 2. § (3) bekezdése kimondja, hogy a (2) bekezdés a) pontja alapján a megjelölés nincs kizárva a védjegyoltalomból, ha használata révén - akár az elsőbbség időpontja előtt, akár azt követően - megszerezte a megkülönböztető képességet.

1. A „Balkán Burger” szóösszetétel védjegykénti lajstromozását kérték a 29. osztályba tartozó „hús, hal-, baromfi- és vadhús; húskivonatok; tartósított, fagyaszott, szárított és főzött gyümölcsök és zöldségek; zselék, lekvárok (dzsemek), kompótok; tojások, tej és tejtermékek; étkezési olajok és zsírok”; a 30. osztályba tartozó „kávé, tea, kakaó, cukor, rizs, tápióka, szágó, kávépótló szerek; lisztek és más gabonakészítmények, kenyér, péksütemények és

cukrászsütemények, fagyaltok; méz, melaszszirup; élesztő, sütőporok; só, mustár; ecet, fűszeres mártások; fűszerek; jég” termékek és a 43. osztályba tartozó „vendéglátás (élelmezés), időleges szállásadás” szolgáltatások vonatkozásában. A bejelentő – nyilatkozattételre való felhívást követően – előadta, hogy a „Balkán Burger” pusztán fantázianév, nem pedig egy termék leírása.

A Hivatal a védjegybejelentést a – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján – elutasította. A határozat indokolásában megállapította, hogy a megadott árujegyzék vonatkozásában a megjelölés nem tekinthető szokatlan természetű szóösszetételnek vagy fantáziaszónak, mert azokhoz szorosan kapcsolható, fajtáját, tulajdonságát jelentéstartalmában kifejező szókapcsolatról van szó. A kifejezés boszniai eredetű, szendvicsszerű étel, lepénytésztaiban felszolgált sült marhaszelet zöldségekkel, kajmakkal, ajvár szósszal ízesítve. Egy konkrét termékfajtát jelöl, amelyet bárki felhasználhat terméke neveként, ezért az nem sajátítható ki egyetlen cég vagy személy által sem. Nem rendelkezik olyan egyedi szóelemmel, ábrával sem, amely alkalmassá tenné, hogy a védjegybejelentő áruit, szolgáltatásait megkülönböztesse más cégek termékeitől vagy szolgáltatásaitól. (M1103057/6.)

A – megváltoztatási kérelmet elutasító – bírósági határozatok egybehangzóan rámutattak arra, hogy a felhívott kizáró ok nem csak akkor jelenti akadályát a megjelölés védjegyoltalmának, ha azt valamely jellemző leírásaként használják, de akkor is, ha az a jellemző leírására alkalmas. A megjelölés „Burger” szóeleme a mindennapi nyelvhasználatban egy szendvicstípus megjelölésére használatos, míg a „Balkán” földrajzi területet jelöl. A két szó együttesen egy adott helyen tipikus fajtájú szendvics leírásaként használható, a Balkánról származó szendvicsfajtát vagy ahhoz hasonló stílusú ételt jelent(het). Amennyiben a megjelölés oltalmat nyerne az árujegyzék vonatkozásában, akkor megfosztaná az adott piacon megjelenő többi gyártót, forgalmazót attól, hogy termékein vagy vendéglátóhelyén feltüntesse a „Balkán Burger” megjelölést, ezért a megjelölés védjegyként nem sajátítható ki. A bíróság nem találta úgy, hogy az egymáshoz rendelt két szó szintaktikus változást hozott létre, mert együttesen sem hordoznak többletjelentést, csupán összeadódik a szavak tartalma. A megjelölés nem tekinthető figyelemfelkeltő nyelvi leleménynek, frappáns megoldásnak vagy fantázia szóösszetételnek. (1.Pk.22.495/2012/3., 8.Pkf.26.624/2012/3.)

2. A „Világ gazdaság Medicina” szóösszetétel lajstromozását kérték a 16., 35., 41. és 44. osztályba tarozó termékek és szolgáltatások tekintetében.

A Hivatal a védjegybejelentést a 16. osztályban az „újságok”-on kívüli árukra, valamint a 35., 41. és 44. osztályok tekintetében elutasította. Az indokolás szerint a lajstromozni kért megjelölés a 16. osztályban az „újságok” kivételével, a 35., 41. osztályok esetében azok egészére, valamint a 44. osztályban a „mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti szolgáltatások” kivételével – a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja értelmében – nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. Emellett a 44. osztályban a fenti kivételt képező szolgáltatások vonatkozásában – a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján – a fogyasztók megtévesztésére alkalmas. Megállapította, hogy a tárgybeli szóösszetétel akkor lehetne oltalomképes, ha az adott árukkal való összefüggésben olyan szokatlan természetű lenne, hogy az általa teremtett benyomás kellő mértékben eltávolodna attól, amelyet az egyes elemek pusztán egymás mellé helyezése kelt. Egy több elemből álló új kifejezés, amelynek valamennyi eleme leíró jellegű, összességében is leíró jellegű marad, hacsak az új kifejezés és az azt alkotó egyes elemek pusztán összessége között nincs érzékelhető különbség. A leíró jelleg vizsgálatakor nem bír jelentőséggel, hogy ugyanazon árujellemezőket más rokon értelmű

szavakkal is lehet-e jelölni vagy sem. A bejelentő által benyújtott iratok alapján a Hivatal a szerzett megkülönböztető képességet az "újságok" áruk tekintetében találta bizonyítottnak. (M1104146/5.)

A bejelentő a Hivatal határozatának a 44. osztályból a „mezőgazdasági, kertészeti és erdészeti szolgáltatások” vonatkozásában a fogyasztók megtévesztésére való alkalmasságot megállapító rendelkezést tudomásul vette, ezt meghaladóan azonban a határozat megváltoztatását kérte a bíróságtól.

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a Hivatal helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a megjelölés azért nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, mert a részét képező szavak összekapcsolása nem nyújt olyan többletet, amely a bejelentőt, illetve szolgáltatásait, termékeit mások szolgáltatásaitól, áruitól megkülönböztethetné. A megjelölés szerzett megkülönböztető képességének hiányára vonatkozó hivatali érvelést azonban a bíróság nem osztotta. Véleménye szerint a „Világ gazdaság” szó önmagában már védjegyként oltalom alatt áll, e név alatt 1968. óta van üzleti napilap a piacon, továbbá a becsatolt bizonyítékok megfelelően bizonyítják a bejelentő által szervezett konferencia 12 éves létezését is, illetve a Világ gazdaság napilap mellékletének rendszeres sajtótermékként való megjelenését. Ezért bizonyos, hogy a lajstromozni kért szóösszetétel e körben szerzett megkülönböztető képességgel bír. Ezt a Hivatal sem vonta kétségbe, de csak meghatározott áruk körében látta bizonyítottnak. A bíróság azonban egyetértett a bejelentővel abban, hogy a sajtótermékek és a konferenciák szervezése tekintetében a 16., 35. és 41. osztályok egyes áru- és szolgáltatásai szoros logikai összefüggésben állnak. Osztható volt az az álláspont, hogy ha a támadott határozatban megjelölt áruk körében a védjegyoltalomnak nincs akadálya, akkor ez az azonos osztályban szereplő, az üzleti gyakorlatban jellegükben, rendeltetésükben szorosan kapcsolódó más áruk, illetve szolgáltatások tekintetében sem lehet másképpen. Így a megjelölés védjegykénti lajstromozása ezen teljes áruosztályok tekintetében elrendelhető volt. A 44. osztály vonatkozásában ugyanakkor amellet, hogy nem kapcsolható a sajtótermékek forgalmazásával szorosan összefüggő osztályokhoz, a csatolt bizonyítékok sem alkalmasak a megkülönböztető képesség megszerzésének igazolására. Mindezekre tekintettel a bíróság a Hivatal határozatát részben megváltoztatta, és elrendelte a megjelölés védjegykénti lajstromozását a 16. 35. és 41. osztályokba tartozó termékek és szolgáltatások körében. (3.Pk.23.525/2012/3.)

3. Az ANTIFLU” szó védjegykénti lajstromozását kérték az 5. osztályba tartozó „gyógyszerek humángyógyászati használatra; gyógyszerészeti készítmények; gyógyszervegyészeti készítmények; orális gyógyszerek humángyógyászati használatra; paranteriális gyógyszerek humángyógyászati használatra; lokális gyógyszerek humángyógyászati használatra; kúpok” termékek tekintetében. A bejelentő – nyilatkozattételi felhívást követően – kifejtett álláspontja szerint, mivel magyar védjegybejelentésről van szó, a magyar fogyasztók tekintendők releváns felhasználói körnek. Úgy vélte, hogy az influenza kortól, képzettségtől, szociális helyzetétől nagymértékben független betegség. Így nem jelölhető ki különleges célcsoport a vizsgálandó fogyasztók szempontjából. Ugyanakkor álláspontja szerint a magyar népesség kb. 10%-a tud angolul, akik számára ismert lehet az alapszó, amely az influenza, ennek azonban csak szleng megfelelője a „flu” szó, amelyet csak kevesebben, a fogyasztók kb. 2-5%-a ismerhet.

A Hivatal a védjegybejelentést a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján elutasította. A határozat indoklásában megállapította, hogy bár egyes megjelölések oltalomképességének hiánya az árujegyzéktől függetlenül is megállapítható, általában a védjegybejelentés

árjegyzékéhez viszonyítva kell vizsgálni, hogy a megjelölés a védjegyoltalomból ki van-e zárva. A bejelentett „ANTIFLU” szómegjelölés oltalomképességét az 5. osztály fent részletezett áru vonatkozásában vizsgálta a Hivatal, s úgy találta, hogy ezek tekintetében a kifejezés nem tartalmaz semmilyen megkülönböztetésre alkalmas elemet, amelyről a fogyasztók a kérelmező termékeit ismerik fel. A megjelölés láttán a fogyasztók kizárólag egy influenzaellenes termékre gondolnak, s nem a kérelmezőre asszociálnak. A Hivatal vizsgálta a kérelmező által előterjesztett bizonyítékokat, de nem találta őket alkalmasnak a megjelölés megkülönböztető képességének bebizonyítására. A Hivatal úgy vélte, hogy a fenti megjelölés nem oltalomképes, arra kizárólagos oltalom engedélyezése egy cég számára sem indokolt. (M1101672/4.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a Hivatal helytállóan állapította meg, hogy a lajstromozni kért megjelölés az 5. áruosztályban nem alkalmas arra, hogy a bejelentő áruit megkülönböztesse mások hasonló termékeitől. Rámutatott továbbá arra, hogy a fogyasztók nyelvismeretével kapcsolatos fejtegetések irrelevánsak a kifejezés leíró jellegének megítélése szempontjából, mert konzekvens a bírói gyakorlat abban, hogy a nem magyar nyelvű szavak lajstromozását is meg kell tagadni, ha magyar jelentésük védjegyként megkülönböztetésre nem alkalmas. Ezen felül a lajstromozni kért megjelölés árjegyzékében éppen azok a gyógyszerkészítmények és ehhez hasonló áruk szerepelnek, amelyek influenza ellenes jellege kézenfekvő, tehát a megjelölés olyan kellően közvetlen és konkrét asszociatív kapcsolatban van a szóban forgó árukkal, amely alapján az érintett vásárlóközönség azonnal és további gondolkodás nélkül asszociál az áruk influenza elleni hatására. A kifejezés tehát ezen áruk viszonylatában bizonyosan nem rendelkezik megkülönböztető képességgel. (3.Pk.23.985/2012/3.)

II. Vt. 2. § (2) bekezdés b) pont

A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontja értelmében ki van zárva a védjegyoltalomból a megjelölés, ha kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, vagy amely a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges, illetve amely az áru értékének a lényegét hordozza.

4. Színes, térbeli megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 6. osztályon belül „egyéb fémtermékek, amelyek nem tartoznak más osztályokba, így különösen iszapszűrő berendezések” vonatkozásában.

A védjegybejelentéssel szemben észrevételt nyújtottak be a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjára, valamint a 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozással. A Hivatal mindhárom megjelölt kizáró okot fennállónak találta, ezért a védjegybejelentést elutasította. A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjában foglaltakat együttesen vizsgálva megállapította,

hogyan a lajstromozni kért színes térbeli megjelölés kizárólag iszapszűrő berendezések belső tartalmát fejezi ki. A szűrőberendezésnek van egy zárt szűrőtartálya, egy folyadék bevezető és egy folyadék elvezető nyílása. A tartály alján, vélhetőleg a szűrt üledék ürítésére szolgáló menetes, zárókupakkal ellátott egység található. Mindez nélkülözhetetlen az iszapszűrő berendezés rendeltetéséhez, a célzott műszaki hatás eléréséhez. A megjelölésben nincsen semmilyen egyedi, kizárólag a bejelentőre utaló egyéb elem, mely alkalmasság tenné a védjegykénti lajstromozásra. (M1102761/15.)

A Fővárosi Törvényszék a Vt. 2. §-a (2) bekezdésének a) pontjában és 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja körében nem látta akadályát a lajstromozásnak. A megkülönböztető képesség hiánya kapcsán kifejtett álláspontja szerint önmagában az, hogy egy tárgy formája esetleg utal annak rendeltetésére, nem jelenti szükségképpen azt, hogy a tárgyat e rendeltetés feltüntetésére használják. A hivatali eljárás során nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy az átlagfogyasztók megítélése szerint a bejelentett megjelölés mint térbeli forma és annak esetleges funkciója (iszapszűrés) között olyan szoros és szükségszerű kapcsolat állna fenn, mely oda vezetne, hogy a forma jelentése maga a funkció. Ilyenkor már nem állítható, hogy a térbeli forma önmagában kizárólag az áru vagy szolgáltatás rendeltetésére használatos jelzés lenne. A Vt. 2. §-a (2) bekezdésének b) pontjában megfogalmazott funkcionalitás szempontjából hangsúlyozta, hogy az árujegyzékben különösen iszapszűrő berendezések szerepelnek, a célzott műszaki hatás tehát az iszapszűrés. A megjelölés tartály formát ábrázol két be-, illetve kivezető nyílással, alul egy menetes csavarral zárható levezető nyílással. A szűrés olyan folyamat, amelyhez elengedhetetlenül szükséges a szűrendő anyag bevezetése, a szűrt anyag és a kiszűrt üledék külön úton történő eltávolítása. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett megjelölés minimális mértékben sem hordoz megkülönböztető képességet, a térbeli forma valamennyi részlete a célzott funkciónak alárendelten került kialakításra. Mindezek alapján nem találta oltalomképesnek a bejelentést, ezért a megváltoztatási kérelmet elutasította. (1.Pk.21.411/2012/3.)

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azzal, hogy a forma alapvető funkcionális jellemzői kizárólag a célzott műszaki hatásnak tulajdoníthatók. Ezen nem változtat az a körülmény sem, hogy létezhetnek és léteznek más olyan formák is, amelyekkel ugyanez a műszaki hatás elérhető. Minderre tekintettel az adott ügyben az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.386/2012/3.)

III. Vt. 3. § (1) bekezdés c) pont

A Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha rosszhiszeműen jelentették be lajstromozásra.

5. A Hivatalnál 202 166 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**Trend-Papír**” szóösszetétel a 16. osztályba tartozó „papírtermékek, higiéniai papírtermékek, csomagolópapírok”, a 35. osztályba tartozó „papírtermékek reklámozása, a papírtermékekkel kapcsolatos kereskedelmi tevékenységek”, a 37. osztályon belül „papíradagoló szerelési szolgáltatások”, illetve a 39. osztályba tartozó „papírtermékek szállítása, csomagolása és raktározása” áruk, illetve szolgáltatások tekintetében.

A megállapított tényállás szerint a kérelmező, a Trend-Papír Kft. 2003. április 4-én alakult, kizárólagos tulajdonosa 2007 végétől Schultz Teofil. Alapításkori többségi tulajdonosa a Forest-Papír Kft. volt, amely 2003 novemberétől további hét olyan céget alapított, melyek cégnevükben egyéb kiegészítéssel használták a Trend-Papír kifejezést, majd 2005

októberében létrehozta Forest-Trend Kft. név alatt a jogosulti társaságot, amely nevét 2008. február 1-től Assist-Trend Kft-re változtatta. A felek között 2008 végéig határozatlan ideig márkakereskedői szerződés volt, ezt követően éves lejáratú megállapodást kötöttek, de 2009 végén gazdasági kapcsolatuk megszűnt. Időközben a Forest-Papír Kft. tulajdonosi körében is változás történt, de sem ez, sem a felek közötti üzleti kapcsolat megszűnése nem érintette a kérelmező névviselését. A korábban Trend-Papír megjelölést nevükben viselő cégek 2010. május és július között valamennyien nevet változtattak, azóta elnevezésükben egységesen az Assist-Trend szóösszetételt tüntetik fel különböző kiegészítésekkel. A „Trend-Papír” és „higiénia, ami körülvesz” szlogenre, illetve szóösszetételre 2011. március 22-én, illetve 24-én a kérelmező védjegybejelentést tett, az eljárások folyamatban vannak. A jogosult saját védjegyére hivatkozva 2011. február 28. napján felszólította a kérelmezőt, hogy hagyjon fel a „Trend-Papír” megjelölés használatával.

A kérelmező rosszhiszemű védjegybejelentésre és névviselési jogának sérelmére hivatkozva törlési kérelmet terjesztett elő a jogosulti védjegy ellen.

A Hivatal a törlés iránti kérelemnek helyt adott. A rosszhiszeműség vonatkozásában a törlés iránti kérelmet nem találta megalapozottnak. Az nem vitásan bizonyítást nyert, hogy a felek között gazdasági kapcsolat állt fenn, ily módon a jogosultnak tudomása volt arról, hogy a kérelmezőnek mi a cégneve, milyen tevékenységet folytat a piacon. Ez azonban a rosszhiszeműség alátámasztásához nem elegendő. A márkakereskedői szerződésekből nem derült ki, hogy az adott árujelző kihez kötődik. A felek között egyéb olyan kommunikáció sem volt, amelyből egyértelműen következne, hogy az árujelző a védjegybejelentés megtételekor a jogosulthoz vagy a kérelmezőhöz volt köthető. A névviselési joggal kapcsolatos törlési okot a Hivatal ezzel szemben megalapozottnak találta. A csatolt iratokból egyértelműen kiderül, hogy a kérelmezőt 2003. április 4-én „Trend-Papír” elnevezéssel hozták létre. Megállapítható, hogy a kérelmező tevékenysége teljes átfedésben van a támadott védjegy árujegyzékével, továbbá az is, hogy a kérelmező évek óta működik a piacon, névviselési jog sérelme tehát bizonyítást nyert. (M1001327/20.)

A Fővárosi Törvényszék részben – az eljárási költség vonatkozásában – megváltoztatta a hivatali határozatot, valamint a határozat indokolását annyiban változtatta meg, hogy a törlési kérelmet a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján is alaposnak találta. Rámutatott, miszerint a jogosult, annak anyavállalata és a kérelmező között 2003-tól szoros üzleti kapcsolat állt fenn, így tudott partnere cégnevéről. A megjelölés bejelentése annak ismeretében, hogy azt rövid időn belül a kérelmezőn kívül más nem fogja használni, nem tekinthető jóhiszemű lépésnek, amit a védjegy bejegyzését követő felszólító levél is nyomtatékosít. (1.Pk.20.494/2012/7.)

A Fővárosi Ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mélységben tárta fel, abból a jogszabályok megfelelő alkalmazásával helyesen arra a meggyőződésre jutott, hogy a kérelmező által felhozott mindkét ok alapján helye van a kérelmezői védjegy törlésének. Emellett arra tekintettel, hogy a kérelmezőnek nincs védjegye, valamint, hogy a jogosult védjegyének lajstromozása óta öt év még nem telt el, helyesen állapította meg a Hivatal és az elsőfokú bíróság, hogy a Vt. 17. § (1) és (5) bekezdéseiben megfogalmazott belenyugvás alkalmazása a jelen eljárásban kizárt. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. (8.Pkf.26.064/2012/4.)

IV.Vt. 4. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet a fogyasztók összetéveszhetnek a korábbi védjeggyel a megjelölés és a védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

A Vt. 4. §-ának (4) bekezdése szerint e törvény alkalmazásában az összetéveszhetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjeggyhez.

6. A „TV7” szövmegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 9., 16., 35., 38., 41., 42. és 45. osztályba tartozó termékek, illetve szolgáltatások vonatkozásában.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) és c) pontjára, a 4. §-ának (2) és (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a 00179150 lajstromszámú ábrás közösségi védjegynek, illetve a 01529841 lajstromszámú „Pro7”, valamint a 00786822 lajstromszámú „ProSieben” közösségi szövmegjelöléseknek.

A Hivatal a megjelölést védjegyként lajstromozta. Arra a megállapításra jutott, hogy az oltalmazni kért „TV7” megjelölés két betűből és egy számból áll; a „TV” két betűs mozaikszó, televíziós csatornák általánosan használt rövidítése, míg a „7-es” egy arab szám. A felszólaló ellentartott ábrás védjegye egy mértani ábra, ezt összevetve az oltalmazni kért megjelöléssel az egyetlen hasonlóság abban áll, hogy az ábrás védjegybe beleérthető a „7-es” szám, minden egyéb elemükben eltérnek egymástól. Így noha a megjelölés és az ellentartott védjegy árujegyzéke átfedést mutat, az összetéveszhetőségig hasonlóság nem áll fenn, ezért nem ütközik a védjegybe a bejelentés. A kérelmező „Pro7” védjegye és a bejelentett megjelölés közötti egyetlen hasonlóság a 7-es szám azonossága, a 7-es azonban önmagában nem biztosítana sem a megjelölésnek, sem a védjegynek megkülönböztető képességet, így a „TV” és a „Pro” szóelemeket is vizsgálni kell, amelyekről megállapítható, hogy azok sem vizuálisan, sem hangzásukban nem hasonlók. Konceptuális szempontból távoli asszociáció lehetséges, azonban csak többszörösen áttételes logikai levezetés útján. Így az árujegyzékek átfedése ellenére ezen védjeggyel szemben sem áll fenn az ütközés. A „ProSieben” szóösszetétel esetén csupán az a hasonlóság, hogy a „Sieben” tag hetet jelent, azonban ebben az esetben sem állapítható meg a védjegy és a bejelentett megjelölés összetéveszhetősége. A Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjával kapcsolatban a kérelmező bizonyítékot nem terjesztett elő, így a Hivatal ezt a kizáró okot nem tudta figyelembe venni. (M0902221/13.)

A Fővárosi Törvényszék a megváltoztatási kérelmet elutasította. Indokolásában kiemelte, hogy figyelembe kell venni azt a gyakorlatot, hogy a tévécsatornák esetén gyakran szerepelnek számok a csatorna megjelölésében, így kialakulnak tekinthető az a gyakorlat, hogy a fogyasztók nemcsak magára a számra figyelnek. (1.Pk.20.334/2012/6.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével egyetértett. A végzés indokolása szerint a fellebbezés eredménytelenül sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban elmaradt a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott lajstromozást gátló ok vizsgálata. A Kúria már több eseti döntésében kifejtette, hogy amennyiben a védjegyoltalomban részesíteni kívánt megjelölés és az ellentartott védjegyek azonos árukat, illetve szolgáltatásokat ölelnek fel, a védjegyoltalom akadályát kizárólag a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja képezheti és nem vizsgálhatók ezzel párhuzamosan az eltérő árukra és szolgáltatásokra vonatkozó, a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének c) pontjában előírt feltételek. (8.Pkf.26.133/2012/4.)

7. A „maxled” színes szömegjelölés védjegykénti lajstromozását kérték a 11. osztályba sorolt áruk tekintetében.

maxled

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára és (4) bekezdésére hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a korábbi elsőbbségű „MAG-LED” közösségi szövegjelvényeknek, amelynek oltalma a 9. és 11. áruosztályokra terjed ki. Utalt arra is, hogy a „MAG” szó számos egyéb nemzeti és nemzetközi védjegyként lajstromozott szóösszetételben szerepel, úgy mint a „MAG-LITE” és a „MINI MAGLITE” védjegyek.

A Hivatal az oltalmazni kért megjelölés és a korábbi elsőbbségű védjegy összehasonlítása kapcsán megállapította, hogy vizuális és fonetikai szempontból megfelelő elhatárolást biztosítanak az észlelhető különbségek. Jelentéstartalmukban sem találta összetéveszhetőnek a megjelöléseket. A „maxled” szó „max” eleme ugyanis a latin „maximum” kifejezés rövidített formája, a második szótag pedig a „led” mozaikszó, amelyet a világítástechnikában használnak nagybetűs formában. A kettő egybeírva nagyteljesítményű fényforrást jelent. A kérelmező védjegyének „MAG-” első tagja ugyanakkor szintén önálló jelentéssel bír a magyar nyelvben, mellette a nagybetűvel írt „LED” szó közismerten fénykibocsátó diódát jelent, együtt a kettő a központi fényforrás, vagy kicsiny fényforrás értelmet nyeri. Mindezek alapján a Hivatal arra következtetésre jutott, hogy a lajstromozni kért megjelölés és az ellentartott védjegy hasonlósága az összetéveszthetőség szintjét sem éri el, ezért az árujegyzékek összevetését a Hivatalnak már nem kellett elvégeznie. A Vt. 4. §-ának (4) bekezdését illetően rámutatott arra, hogy jelen esetben a megjelölések formális hasonlósága sem áll fenn, így az asszociációs alapú összetéveszthetőség vizsgálata már nem szükséges. A kifejtettek tekintetével a Hivatal a védjegybejelentést lajstromozta. (M1101895/11.)

A Fővárosi Törvényszék egyetértett a Hivatal határozatával abban, hogy vizuális szempontból a megjelölések megfelelőképpen elhatárolhatóak, továbbá azt is elfogadta, hogy a konceptuális összehasonlítás tekintetében is számottevő különbség mutatkozik a megjelölések között, ami elegendő az elhatároláshoz. A hangzásbeli eltéréseket illetően azonban eltérő álláspontra jutott. A vizsgált szavak első két betűje, vagyis az első, domináns szótag a „MA-”, azonos. Azt követően pedig a szavak közepén elhelyezkedő mássalhangzó torlódások megközelítően hasonlóan ejtendők. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy fonetikai alapon fennáll a megjelölés és a védjegy összetéveszthetőségre vezető hasonlósága. A bíróság ezt követően az árujegyzékek összehasonlítását végezte el, és megállapította, hogy a 11. áruosztály a megjelölés és az ellentartott védjegy tekintetében azonos, az áruk pedig nagymértékben hasonlóak, és speciálisak. A joggyakorlat szerint az ilyen fokú hasonlóság,

illetve áruspecialitás erősíti a megjelölések kisebb mértékű hasonlóságát, ami összetéveszthetőséget eredményez. Mindezekre tekintettel a bíróság a hivatali határozatot megváltoztatta és a védjegybejelentést elutasította. (3.Pk.23.602/2012/6.)

8. Az „ARILUX” szó védjegykénti lajstromozását kérték a 3. osztályba tartozó „fehérítőkészítmények és egyéb, mosásra szolgáló anyagok; tisztító-, fényesítő-, súroló-, és csiszolószerek; szappanok; illatszerek, illóolajok, kozmetikai cikkek, hajmosó szerek; fogkrémek” áruk tekintetében.

A bejelentéssel szemben felszólalást nyújtottak be, kérték a védjegybejelentés elutasítását a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással. A felszólaló előadta, hogy jogosultja a 000199976 lajstromszámú „ARIEL” közösségi szóvédjegynek. Kifejtette, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegy csekély mértékben térnek el egymástól. Megjegyezte, hogy az „ARIEL” védjegyet Magyarországon intenzíven használják; ezen állításának igazolásául számos bizonyítékot ajánlott fel.

A Hivatal összevetette a bejelentett „ARILUX” szómegjelölést a felszólaló „ARIEL” közösségi szóvédjegyével. A vizuális és fonetikai vizsgálat alapján a Hivatal megállapította, hogy mindkét megjelölés az „ARI-” szótaggal kezdődik, azonos szótagszámból áll, ezért magas fokú hasonlóság állapítható meg különös tekintettel arra, hogy a magyar nyelv szabályai szerint az első szótag számít hangsúlyosnak. A lajstromozni kért megjelölés olyan fantáziaszó, ahol az „ARI-” szókezdethez kapcsolódó „-LUX” végződés nem bír erős megkülönböztető képességgel. A hivatal álláspontja szerint a bejelentett megjelölés „-LUX” utótagja nem alkalmas a védjegy és a megjelölés elhatárolására, megállapította azt is, hogy a bejelentett megjelölés árujegyzéke teljes mértékben lefedi az ellentartott védjegy oltalmi körét. Álláspontja szerint tehát mind a megjelölések szintjén, mind pedig az árujegyzék vonatkozásában a hasonlóság olyan magas fokú, hogy az összetévesztés veszélye fennáll, ezért a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján a védjegybejelentést elutasította. (M1101867/19.)

A Fővárosi Törvényszék szerint a Hivatal kellően feltárt tényállás alapján, helyesen állapította meg, hogy az ellentartott védjegy oltalma a Vt. 4. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján akadályozza a lajstromozni kért megjelölés védjegyoltalmát. A bírói gyakorlat szerint a lajstromozni kért megjelölést és az ellentartott védjegyet az átlagos fogyasztókra gyakorolt összehatásuk alapján kell összevetni; vizuális, hangzásbeli és jelentésbeli hasonlóságaik alapján kell állást foglalni az összetéveszthetőségükről. Az összetéveszthetőséget fokozó tényezőként kell értékelni az oltalommal érintett áruk azonosságát is (T-133/05. sz. Pam-Pam döntés, C-342/97. sz. Lloyd döntés), azt, hogy a lajstromozni kért megjelölés ugyanúgy a 3. áruosztályba sorolt áruk körében állna oltalom alatt, mint az ellentartott védjegy. Mindezek alapján a bíróság a Hivatal érdemben és indoklásban is helyes határozatának megváltoztatására nem látott okot. (3.Pk.23.108/2012/5.)

V. Vt. 5. § (1) bekezdés b) pont

A Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amely más korábbi szerzői vagy iparjogvédelmi jogába ütközne, ideértve a növényfajta nevével való ütközést is.

9. A Hivatalnál 201.036 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „ZENEEXPRESSZ” szó a 41. osztályba sorolt egyes tevékenységek és szolgáltatások vonatkozásában (bejelentési nap: 2010. február 10.).

A kérelmező a védjegy törlése iránti kérelmet terjesztett elő a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, valamint az 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára alapította. A Hivatal felhívása alapján a kérelmező az utóbbi törlési jogcím körében ütköző jogszabályként a Ptk. 86. §-át jelölte meg. Később, egy beadványában azt is kifejtette, hogy a kérelmezett magatartása a Ptk. 77. §-ában foglalt névviselés védelméről rendelkező jogszabályhelyet is megsérti.

A Hivatal a kérelmező védjegy törlése iránti kérelmét elutasította. Hivatkozva arra, hogy a kérelmezőnek a Vt. 5. §-a (1) bekezdés b) pontját illető kizáró okok körében elsőként azt kell bizonyítania, hogy a szerzői jogai fennállnak. E tény köztudomásúnak soha nem minősülhet; a szerzői jog alátámasztására alkalmas bizonyítékot azonban a kérelmező nem terjesztett elő, ezért a Hivatal a törlési kérelmet e törlési ok vonatkozásában megalapozatlannak találta. A Vt. 5. §-a (2) bekezdés a) pontja körében kifejtette, hogy a korábbi használat megállapítható ugyan, mert a felajánlott bizonyítékok elegendők annak alátámasztására, hogy a „ZENEEXPRESSZ” megjelölést a támadott védjegy bejelentési napját megelőzően, 2006 márciusától kezdődően a kérelmezői cég, illetve annak ügyvezetője ténylegesen használták. Emellett a megjelölések lényegi azonossága is fennáll. Rámutatott ugyanakkor arra, hogy a fenti törlési jogcím kapcsán megjelölt ütköző jogszabályokra a Vt. önálló törlési okokat határoz meg, mert a névhez való jog sérelmét a Vt. 5. §-a (1) bekezdés a) pontja, míg a szerzői jogba ütközést a Vt. 5. §-a (1) bekezdés b) pontja szabályozza. Ezért a Hivatal a törlési kérelmet tartalma szerint bírálta el, és a fenti jogszabályba ütközést a nevesített külön törlési okok körében vizsgálta. Megállapította, hogy a törlési kérelmet a kérelmező, mint jogi személy nyújtotta be, ugyanakkor kérelmében úgy nyilatkozott, hogy a támadott megjelölés az ügyvezetőjéhez kötődik, illetve az ő névviseléshez való jogát sérti. Kifejtette, hogy a kérelmezői társaság egy önálló, a tagokétól elkülönülő jogszemélyiséggel rendelkező jogi személy, ezért azt nem lehetett az ügyvezető személyével azonosnak tekinteni. Mindezekből következően a Hivatal a Vt. 5. §-a (2) bekezdés a) pontján és a Ptk. 77. §-án keresztül a Vt. 5. §-a (1) bekezdés a) pontjára alapított törlési kérelmet nem találta alaposnak, mivel azt nem az arra jogosult személy terjesztette elő. (M1000376/19.)

A Fővárosi Törvényszék a Hivatal határozatát hatályon kívül helyezte és a Hivatalt új eljárásra utasította. Megállapította, hogy a szerzői jogokra alapított törlési kérelem csak akkor lett volna érdemben elbíráható, ha a kérelmező az Szjt. megfelelő jogszabályhelyének megjelölésével pontosan meghatározza azt a jogát, amelynek sértését állítja. Ennek hiányában a Hivatal nem foglalhatott érdemben állást arról, hogy a szóban forgó megjelöléssel összefüggésben a kérelmezőt szerzői jogok megilletik-e. A megismételt eljárásban a Hivatalnak fel kell hívnia a kérelmezőt arra, hogy a Vt. 5. §-a (2) bekezdés a) pontja szerinti törlési jogcím körében jogszabályhelyi szinten jelölje meg, hogy mely műre vonatkozóan (audiovizuális mű vagy annak címe), milyen jog illeti meg. A Hivatal ezt követően foglalhat állást arról, hogy a kérelmező igazolt-e olyan szerzői jogot, amely alapján a Vt. 5. §-a (1) bekezdés b) pontja, illetve a Vt. 5. §-a (2) bekezdés a) pontja szerinti törlési kérelmet terjeszthet elő, s ha igen, a védjegyoltalom ütközik-e ezzel a joggal, illetve e jog sérül-e a védjegynek a kérelmező engedélye nélküli használatával. Emellett a kérelmezőnek a Ptk. 77. §-a körében jogi érveléssel kell meghatároznia, hogy mit ért „kereskedelmi név” alatt és hogy ez miért és mennyiben kapcsolódik a kérelmezőhöz; a Hivatalnak ezt követően döntenie kell arról, hogy a kérelmezőnek sérül-e a Ptk. 77. §-a szerinti joga a védjegy engedély nélküli használatával. (3.Pk.22.945/2012/6.)

VI. Vt. 5. § (2) bekezdés a) pont

A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja szerint nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, amelyet más lajstromozás nélkül korábbtól fogva ténylegesen használ belföldön, ha a megjelölésnek a korábbi használó hozzájárulása nélkül történő használata jogszabályba ütközne.

10. A Hivatalnál 202 255 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**Fásy Mulató**” szóösszetétel a 41. osztályba sorolt egyes tevékenységek és szolgáltatások vonatkozásában (bejelentési nap: 2010. március 18.).

A kérelmező NIK-TOM Kft. a védjegy törlése iránti kérelmet terjesztett elő a Vt. 5. §-a (1) bekezdésének b) pontjára, valamint az 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára alapítva. Ez utóbbi törlési ok vonatkozásában mögöttes jogszabályként a Ptk. 77. §-ára, a névviselés védelmére, illetőleg a Ptk. 86. §-ra, a szerzői jog sérelmére hivatkozott.

A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. Álláspontja szerint a korábbi használat ténye igazolást nyert. A jogszabályba ütközés körében a kérelmező egyfelől a névviselési jog sérelmére hivatkozott, a törlési kérelmet ugyanakkor egy cég nyújtotta be. A csatolt bizonyítékok azonban azt támasztják alá, hogy a támadott megjelölés Fásy Ádám névviseléséhez való jogát sérti. A kérelmezői társaság önálló jogszerűséggel rendelkező jogi személy, melyet nem lehet annak ügyvezetőjével, Fásy Ádám személyével azonosnak tekinteni. A névviselési jog sérelmére alapított törlési kérelmet nem az arra jogosult személy terjesztette elő, így az alaposnak nem tekinthető. Ami a szerzői jogba ütközést illeti, a Hivatal e körben arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező által csatolt bizonyítékok nem igazolják a szerzői jogok fennállását, illetőleg, azt, hogy fennállásuk esetén azok kit illetnek meg. A szerzői jog alátámasztására alkalmas bizonyítékot a kérelmező nem terjesztett elő, ezért a Hivatal a törlési kérelmet e tekintetben is megalapozatlannak találta. (M1000903/15.)

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy kérelmező bizonyította a megjelölés használatát, továbbá a megjelölés és a támadott védjegy azonossága is fennáll, hiszen mindkét esetben ugyanarról a szóösszetételről van szó. Ami a jogszabályba ütközést illeti, a kérelmező helytállóan hivatkozott arra, hogy a névviselési joga megilleti az adott gazdasági társaságot, függetlenül attól, hogy e néven lett-e a cégjegyzékbe bevezetve, ha e névről őt, az ő gazdasági tevékenységét lehet felismerni. A „Fásy Mulató” olyan kereskedelmi név, olyan üzletjelző, melyet a kérelmezői cég 2001. óta rendszeresen használ, és amellyel a fogyasztók őt és nem a jogosultat szokták felismerni. A bíróság ezért arra a következtetésre jutott, hogy a támadott védjegy a kérelmező kereskedelmi név viselési jogát sérti, ezért a Vt. 5. § (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő lajstromozást gátló ok áll fenn. A Vt. 5. § (1) bekezdés b) pontja vonatkozásában a bíróság a Hivatal álláspontját osztotta. A szerzői jog fennállását, annak terjedelmét a kérelmezőnek kell a törlési eljárás során bizonyítani. Tekintettel arra, hogy a kérelmező e körben semmiféle ezt alátámasztó bizonyítékot nem csatolt, a bíróság a hivatali állásponthez hasonlóan e törlési okot nem találta megalapozottnak. Tekintettel azonban arra, hogy a támadott védjegy törléséhez elegendő, ha a kérelmező által hivatkozott törlési okok egyike fennáll, a bíróság a hivatali határozat megváltoztatására látott okot és elrendelte a védjegy törlését. (1.Pk.22.915/2012/6.)

11. A Hivatalnál 195 905 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**TOTYA**” szövedjegy a 11. osztályba tartozó „fűtőberendezések, kazánok, fűtőelemek, fűtőtestek, fűtőkazánok csövei

és tűzcsövei, fűtőtestek, huzatszabályozók, légelzárók (fűtéshez), kazánok, kályhák és kéményajtók” áruk tekintetében (bejelentési nap: 2007. július 20.). A kérelmező a védjegy törlése iránt kérelmet terjesztett elő a Vt. 3. §-a (1) bekezdésének c) pontjára és 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással.

A megállapított tényállás alapján a „TOTYA” árujelző 1987 és 1997 között az ÉGSZÖV Vállalat javára állt oltalom alatt, majd a „TOTYA” kazánok gyártása az ÉGSZÖV Rt. Keretein belül folytatódott. Az Rt. 2005 szeptemberében felszámolás alá került, ezt követően tényleges tevékenységet nem folytatott. Két és fél évvel ezt követően tette meg a jogosult a védjegybejelentést.

A Hivatal a törlési kérelmet elutasította. A rosszhiszeműséget vizsgálva a becsatolt bizonyítékok alapján nem találta megállapíthatónak, hogy a támadott megjelölés a kérelmezőhöz lenne köthető és azt is értékelve, hogy az ÉGSZÖV Rt. 2005 szeptemberében felszámolás alá került, így ezt követően tényleges tevékenységet nem folytatott, arra a meggyőződésre jutott, hogy a jogosult jogszerűen járt el, amikor két és fél év múlva a szabaddá vált megjelölésre oltalmat kért. A csatolt bizonyítékokat a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja tekintetében sem találta a kérelmező javára értékelhetőnek, mert nem igazoltak olyan intenzitású és kiterjedésű használatot, ami alapján az átlagfogyasztókból álló releváns fogyasztói kör az árujelzőről a kérelmezői vállalkozást ismerné fel. Az erre alkalmas néhány, 2005-ből származó számla kapcsán – analógiaként utalva a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének b) pontjára – azzal érvelt, hogy a bejelentést két évvel megelőző használat nem alapozza meg a korábbi tényleges használatra való hivatkozást, mert a jogalkotói megfontolás szerint ez olyan időtartam, amely alatt egy megjelölés korábbi jogosultjának személye elhalványul a vásárlók tudatában. Ennek okán a korábbi használó a használat abbahagyását követő két év elteltével nem léphet fel eredményesen egy újabb védjeggyel szemben. (M0702628/14.)

A Fővárosi Bíróság a rosszhiszeműség körében rögzítette, hogy a „TOTYA” megjelölés az ÉGSZÖV Vállalathoz, majd Rt.-hez köthető vegyes tüzelésű kazáncsalád közismert elnevezése, amely ábrás védjegyként 1987 és 1997 között az ÉGSZÖV javára oltalom alatt állt. A kérelmező az ÉGSZÖV-vel 2005. június 15-én létrejött szerződéssel igazolta, hogy a „TOTYA” kazánok gyártására jogosultsága volt és éveken keresztül maga is gyártotta és értékesítette. Emellett azt is megállapította, hogy a jogosult maga is tevékeny szereplője a kazángyártó piacnak 2000 óta, így tisztában kellett lennie azzal, hogy a tárgyi megjelölés a vegyes tüzelésű kazánokkal kapcsolatban az ÉGSZÖV-höz kötődik. A jogosult nem tett meg mindent annak tisztázása érdekében, hogy másnak indokolatlan sérelmet okoz-e a védjegybejelentéssel. Csupán a piacon tájékozódott, az ÉGSZÖV felszámolóját azonban nem kereste meg. Az a felvetése pedig, hogy az árujelző szabaddá vált, „életszerűtlen”, mert az évtizedes használatra szánt fogyasztási cikkek esetében annak emléke két év alatt nem halványulhat el. A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja tekintetében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kérelmező 2003 decemberét követően olyan mértékű értékesítést igazolt, amely megfelel a tartós és intenzív használat követelményének, arra is figyelemmel, hogy nagy értékű, tartós fogyasztási cikkről van szó. A bíróság megjegyezte továbbá, hogy a Vt. nem állít időkorlátot a tényleges használat figyelembevételéhez, így a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének b) pontjára való hivatkozás téves. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Bíróság a Hivatal határozatát megváltoztatta, és elrendelte a védjegy törlését. (3.Pk.26.398/2010/9.)

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Indokolásában rámutatott arra, hogy annak nincs relevanciája, hogy a kérelmező a gyártást nem a saját jogon végezte,

mert annak van jelentősége, hogy igazoltan részt vett a „TOTYA” kazánok előállításában. A Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontja a saját jogon vagy származtatott jogon megvalósuló használat között nem tesz különbséget. A jogszabály a korábbi használat figyelembe vételéhez időkorlátot sem állít, így mindig az eset összes körülményeinek mérlegelésével kell azt eldönteni, hogy az adott időben megvalósuló használat alapot adhat-e a kizáró ok alkalmazására. (8.Pkf.25.201/2012/9.)

A Kúria álláspontja szerint a szerződéses megbízás alapján (bérmunkában) végzett gyártás során a megjelölés korábbi használójának, az ÉGSZÖV-nek az engedélyével megvalósult megjelölés használat is releváns a kérelmezői használat megítélése szempontjából. Az eljárás bíróságok azt is helytállóan vonták az értékelés körébe, hogy a tárgyi megjelöléssel érintett, tartós fogyasztásra szánt termék esetében a csekélyebb mértékű használat is elegendő a piaci jelenlét igazolásához. A tényleges használat védjegyjogi megítélése szempontjából pedig irreleváns a gyártáshoz szükséges hatósági engedély hiánya. Ezért a Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv. IV.21.626/2012/5.)

12. A Hivatalnál 194 599 lajstromszám alatt oltalom alatt áll a „**TRAPPER JEANS ORIGINAL**” ábrás védjegy a 25. osztályban „farmer, illetve farmer jellegű anyagból készített ruházati cikkek, a bőrből készült ruházati cikkek kivételével” áruk vonatkozásában.

A kérelmező a védjegy törlése iránt kérelmet terjesztett elő a Vt. 5. §-a (2) bekezdésének a) pontjára hivatkozással. A megállapított tényállás szerint a Trapper farmer ruházati termékek alapjául szolgáló anyagot a Buda-Flax Lenfonó és Szövőipari Vállalat gyártotta. A Buda-Flax által gyártott anyagból több vállalat is gyártott ruházati termékeket, amelyeket egységesen „TRAPPER” ábrás megjelöléssel láttak el. 1978-1988 között a Buda-Flax vállalat javára oltalom alatt állt a „TRAPPER” ábrás védjegy a 24. osztályban pamut típusú farmerszövet tekintetében. Az 1980-as évektől kezdődően a Trapper anyagot a Lee Cooper farmertermékek előállításához kezdték használni, így a „TRAPPER” árujelző kezdett feledésbe merülni. A kérelmező 1995 februárjában vásárolt üzlethelyiséget, melyben a kezdetektől ruházati termékeket, nagyrészt „TRAPPER” megjelölésű termékeket árusított.

A Hivatal a törlési kérelemnek helyt adott. Arra a megállapításra jutott, hogy a támadott védjegy bejelentési napjához (2004. február 23.) képest a kérelmező a megjelölést kilenc évvel korábban kezdte ténylegesen használni, a megjelölés használata folyamatos volt. Az eljárás folyamán nem merült fel olyan információ, ami egyértelműen alátámasztotta volna, hogy a szóban forgó időszakban más piaci szereplő is használta volna a megjelölést. Ebből következően a fogyasztók a „TRAPPER” ábrás megjelölést egyértelműen a kérelmező tevékenységéhez kötik, arról őt ismerik fel. Igaz ugyan, hogy a releváns fogyasztók többsége számára nyilvánvaló, hogy az 1970-es, 1980-as években az árujelző a Buda-Flax Vállalathoz kötődött, azonban az is köztudomású, hogy a cég tevékenysége a rendszerváltás után megszűnt, így az 1995 óta kapható Trapper termékeket és árujelzőt a fogyasztók kétséget

kizáróan a kérelmező személyéhez kötik. A törlési ok alkalmazásának egyéb feltételei (megjelölések azonossága, jogszabályba ütközés) is kétségtelenül fennálltak, ezért a védjegy keletkezésére visszaható hatállyal való törlésének volt helye. (M0400760/43.)

A Fővárosi Törvényszék álláspontja szerint a rendelkezésre álló dokumentumok alapján megállapítható, hogy a releváns időszakban a kérelmező volt az, aki Trapper farmert forgalmazott. A rendelkezésre álló dokumentumok összességét a bíróság egy olyan bizonyíték-láncolatnak tartja, amely alapján megállapítható a „TRAPPER” ábrás megjelölés használata akkor is, ha a dokumentumok nem mindegyikén jelenik meg a megjelölés szövege, vagy a megjelölés ábrás formában. A bizonyítékok egy olyan zárt, logikus rendszert alkotnak, amelyek mellett életszerűtlen lenne olyan következtetés levonása, hogy a megjelölés kérelmező általi használata nem került igazolásra. (1.Pk.23.677/2012/7.)

VII. Vt. 40. § (3) bekezdés

A Vt. 40. §-ának (3) bekezdése alapján a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala döntését csak olyan tényekre és bizonyítékokra alapozhatja, amelyekkel kapcsolatban az ügyfélnek módjában állt nyilatkozatot tenni; figyelmen kívül hagyhatja azonban azokat a nyilatkozatokat vagy bizonyítékokat, amelyeket az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő.

13. A Hivatalnál 203 151 lajstromszámon oltalom alatt áll az „EMINENCE” szövegdjegy a 3., 35., 41. és 44. osztályba tartozó áruk, illetve szolgáltatások vonatkozásában.

Kérelmező a védjegy törlése iránt eljárást kezdeményezett. A törlési eljárás folyamán a jogosult a Hivatal nyilatkozattételre történő felhívását 2011. november 24. napján vette át, azonban annak a 2012. január 15-ig biztosított határidő alatt nem tett eleget. A 2012. május 24. napjára kitűzött tárgyalást megelőzően, 2012. május 18. napján, faxon küldött beadványában a szóbeli tárgyalás elhalasztását kérte. Ezt követően a Hivatalhoz 2012. május 23. napján 16 óra 15 perckor érkezett faxon érdemi ellenkérelmet is előterjesztett, a törlési kérelem elutasítását kérte valamennyi felhívott lajstromozást kizáró ok vonatkozásában.

A jogosult érdemi nyilatkozatát a Vt. 40. § (3) bekezdése alapján a Hivatal figyelmen kívül hagyta, utalva arra, hogy az nem kellő időben került előterjesztésre. (M1003060/16.)

A Fővárosi Törvényszék megállapította, hogy a Vt. 40. § (3) bekezdését a Hivatal helyesen alkalmazta a jogosulttal szemben, akinek eljárása jóhiszeműnek semmiképpen sem tekinthető. Tévesen hivatkozott a jogosult arra, hogy nyilatkozatát a tárgyaláson is előadhatta volna, ugyanis abban az esetben a nyilatkozat éppúgy nem lett volna kellő időben előterjesztettnek tekinthető, ahogyan az egy nappal korábbi fax beadványa sem. A Hivatal a jogosult képviselőjének tárgyaláson való személyes megjelenés esetén ugyancsak alappal mellőzhetette volna határozata meghozatala során a jogosult súlyosan késedelmes nyilatkozatát. A bíróság megállapította, hogy a Hivatal határozatának hatályon kívül helyezésére eljárási szabálysértés hiányában nem volt indok. (3.Pk.23.998/2012/8.)

VIII. Régi Vt. 3. § (1) bekezdés a) és d) pontja, 3. § (3) bekezdés c) pontja

A régi Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) és d) pontja alapján nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha megtévesztésre alkalmas, illetve ha másnak az országban közismert védjegyével azonos, vagy ahhoz az összetéveszthetőségig hasonló - még akkor is, ha a közismert védjegy belföldön nincs lajstromozva.

A régi Vt. 3. §-a (3) bekezdésének c) pontja szerint azonos vagy hasonló áruk tekintetében nem részesülhet védjegyoltalomban a megjelölés, ha másnak védjegyoltalom alatt álló vagy korábbi elsőbbséggel bejelentett védjegyével vagy másnak ténylegesen használt, de nem lajstromozott megjelölésével azonos vagy ahhoz az összetéveszthetőségig hasonlít.

14. A „BUD” szó megjelölés védjegykénti lajstromozását kérték 1990. április 24-én a 32. osztályba tartozó „ale és porter sörök; ásványvizek és szénsavas vizek, valamint más alkoholmentes italok; szirupok és más készítmények italok előállításához” termékek vonatkozásában.

A Hivatal nyilatkozattételre hívta fel a bejelentőt azzal kapcsolatban, hogy a megjelölés azonos a Budejovický Budvar (a továbbiakban: cseh cég) eredetmegjelölésével, illetve védjegyével. A bejelentő törlési, valamint megszűnés megállapítási eljárásokat kezdeményezett az ellentartott védjegyek ellen, amely eljárások jogerős befejezéséig a bejelentési eljárás felfüggesztésre került. A bejelentő 2007. május 10-én bejelentette, hogy az előzetes kérdést elbíráló eljárások jogerősen lezárultak (a védjegy oltalma megszűnt, míg az eredetmegjelölés törlésre került), ezért a Hivatal elrendelte az eljárás folytatását.

A cseh cég 2008. február 4-én „észrevétel” elnevezésű beadványt nyújtott be a lajstromozás ellen, hivatkozva a védjegyekről szóló 1969. évi IX. törvény (a továbbiakban: régi Vt.) 3. §-a (1) bekezdésének a) pontjára, a 3. §-a (1) bekezdésének d) pontjára, valamint a 3. §-a (3) bekezdésének c) pontjára. Ellentartott védjegyként kiemelte a „BUDWEISER” szóvédjegyet, mely álláspontja szerint közismert, jó hírű védjegy, a „BUDWEISER BUDVAR” és a „BUD” ábrás védjegyet, valamint a javára oltalom alatt álló eredetmegjelöléseket, amelyek tartalmazzák a „BUDWEISER BEER” földrajzi megjelölést.

A Hivatal 2010. június 24-én hozott határozatával a védjegybejelentést elutasította. Kifejtette, hogy a régi Vt.-ben valóban nem szerepel az észrevétel intézménye, azonban a törvény hatályba lépését követő majd három évtizedes regnálása alatt a jogfejlődés hatására a Hivatal a bejelentések elbírálása során figyelembe vette a benyújtott észrevételeket is. Azokat az eljárás részévé téve, hivatalból hívta fel a bejelentőt az észrevételben megfogalmazott lajstromozást gátló ok tekintetében nyilatkozattételre. A régi Vt. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban megállapította, hogy ezen lajstromozást gátló ok alkalmazásának feltétele, hogy a vizsgált megjelölés a konkrét földrajzi névből álljon, illetve azt elemként tartalmazza. A BUD szó nem tekinthető a BUDWEIS szó (városnév) rövidítésének, ezért nem látta megállapíthatónak ezt a kizáró okot. A régi Vt. 3. §-a (1) bekezdésének d) pontjára történő hivatkozással kapcsolatban rámutatott arra, hogy a cseh cég semmilyen dokumentummal nem támasztotta alá a BUDWEISER sör termékek közismertségét Magyarországon, nem kezelhető köztudomású tényként a hivatkozott védjegyek magyarországi ismertsége, így ezen lajstromozást gátló akadályt sem látta fennállónak. A régi Vt. 3. §-a (3) bekezdésének c) pontja alapján megállapította, hogy a lajstromozni kért megjelölés – az árujegyzékek hasonlósága mellett – az összetéveszthetőségig hasonlít az ellentartott védjegyekhez, ezért kizárt a védjegyoltalomból. Nem fogadta el a bejelentő azon kifogását, hogy a régi Vt. nem tartalmazta az eredetmegjelöléssel való ütközés esetét lajstromozást gátló okként. A régi Vt. alapján történő jogalkalmazás a piaci környezet és a bejelentői igények változásainak megfelelően bizonyos tekintetben formálódott. Ez részben úgy nyilvánult meg, hogy a törvényben tételelesen nem szabályozott kritériumokat – mint pl. a hozzájáruló nyilatkozat elfogadása, eredetmegjelöléssel való ütközés tilalma – következetesen figyelembe vett a Hivatal a vizsgálat során. (M9001501/10.)

A Fővárosi Bíróság rögzítette, hogy a megváltoztatási kérelem alapján indult bírósági eljárásban már csak a cseh cég által ellentartott ábrás-, illetve szövegdjegyek képeztek a vizsgálat tárgyát. Az elsőfokú bíróság osztotta a Hivatal álláspontját, miszerint a bejelentett megjelölés nem részesíthető oltalomban, mivel a régi Vt. 3. §-a (3) bekezdésének c) pontja szerint a megjelölés összetéveszhető a korábbi elsőbbségű, ugyancsak a 32. osztályban oltalom alatt álló „BUDWEISER” szövegdjeggyel. A „BUD” ábrás védjegy esetében, amelynek oltalma a bejelentő által indított használat hiánya miatti megszűnés megállapítása iránti eljárás folytán 1998. január 29-i hatállyal megszűnt, az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem tekinthető korábbi akadályozó jognak. Érvelése szerint, noha a felhívott védjegy oltalma a lajstromozás elbírálása szempontjából releváns bejelentési napon fennállt, a védjegybejelentést megelőző huzamosan elmulasztott használatra figyelemmel később megszűnt, aminek következtében nemcsak a konkrét összetéveszthetőség, de annak legcsekélyebb veszélye sem fenyeget. Mindezek alapján a megváltoztatási kérelmet elutasította. (1.Pk.25.513/2010/6.)

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a „BUD” szóbeli megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban. A jogszabály szerkezetét követve először az volt az eldöntendő kérdés, hogy fennáll-e a törvényi feltétel az áruk tekintetében. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a bejelentett megjelölés és az ellentartott védjegy árujegyzékében szereplő sör termékek azonosak, míg az ásványvizek, szénsavas vizek és már alkoholmentes italok – rendeltetésük, előállításuk és értékesítési jellemzőik alapján – a sörökhöz hasonló áruknak minősülnek. Ezért az érintett termékek részben azonosak, részben hasonlóak. A megjelölés és az ellentartott védjegy nem vitásan eltérő jelentéstartalma azonban nem zárja ki, hogy a vásárlók az azonos, illetve hasonló árukat a megjelölések hasonlósága miatt összetéveszték. (8.Pkf.25.597/2011/8.)

A Kúria rámutatott arra, hogy az összetéveszthetőségnek csupán a lehetősége is elégséges ahhoz, hogy zavart okozzon a piacon, mert ezáltal a védjegy a megkülönböztető funkcióját nem képes maradéktalanul betölteni. Mivel az adott esetben az összetéveszthetőség lehetőségének teljes kizártságát megállapítani nem lehet, a Kúria a jogerős végzést hatályában fenntartotta. (Pfv.IV.20.169/2012/4.)

A bejelentő alkotmányjogi panaszt nyújtott be a Kúria végzésével szemben, kérve a végzés megsemmisítését, valamint a Pp. 274. §-a (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását. Álláspontja szerint a Hivatal, a Fővárosi Bíróság, a Fővárosi Ítéltábla és a Kúria megsértették – többek között - a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogát és a jogállamiság és jogbiztonság követelményeit.

Az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az ügy bírósági szakaszában nem állapítható meg késedelem, a bíróságok ésszerű időn belül hozták meg döntéseiket. A Hivatal előtti eljárást megvizsgálva megállapította, hogy a 22 év alatt nem egy, hanem hat eljárás folyt, három a Hivatal előtt, három pedig a bíróságok előtt. A közigazgatási szakaszban pedig a vonatkozó anyagi jogi szabályok rendelkezéseire tekintettel az alapüggyel érdemben kizárt volt foglalkozni az előkérdések jogerős tisztázásáig. Mindezek alapján jelen ügyben nem ütközik az alapeljárás ilyen mértékű elhúzódása az Alaptörvénybe, azt jelentős mértékben az eljáró szervektől független okok váltották ki. A bejelentő a tisztességes és pártatlan eljáráshoz való jogának sérelmét abban jelölte meg, hogy a Hivatal annak ellenére vette figyelembe a cseh cég beadványát, hogy a régi Vt. az észrevétel intézményét nem ismerte. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a régi Vt. visszautalt az államigazgatási eljárás szabályairól szóló 1957. évi

IV. törvény (a továbbiakban: Áe.) rendelkezéseire. Az Áe. 26. §-ának (1)-(4) bekezdései értelmében az államigazgatási szerv köteles a határozathozatalhoz szükséges tényállást tisztázni, és ha ehhez a rendelkezésre álló adatok nem elegendők, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le. Ilyen szabályozás mellett a Hivatal nem volt elzárva attól, hogy a bizonyítási eljárás során az eljárásban egyébként félként részt nem vevő személyektől kapott indítvány tartalmát saját vizsgálatának részévé tegye. Az Alkotmánybíróság a bírói döntés és jogszabály alaptörvény-ellenességének vizsgálatára irányuló alkotmányjogi panaszt elutasította. (IV/2406-7/2012.)

FORMATERVEZÉSI MINTAOLTALOM TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

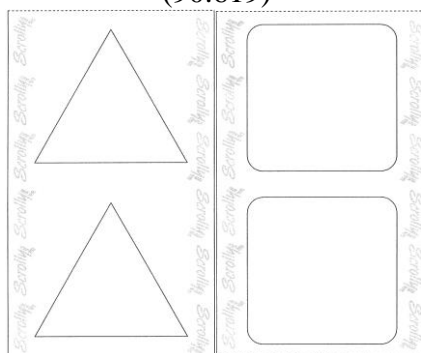
Fmtv. 24. §

Az Fmtv. 24. §-a alapján aki attól tart, hogy ellene mintaoltalom bitorlása miatt eljárást indítanak, az eljárás megindításáig kérheti annak megállapítását, hogy az általa hasznosított vagy hasznosítani kívánt termék nem ütközik valamely általa megjelölt minta oltalmába. A nemleges megállapítást kimondó jogerős határozat kizárja, hogy a megjelölt minta oltalma alapján ugyanarra a termékre vonatkozóan a mintaoltalom bitorlása miatt eljárást indítsanak.

15. A 90.619 lajstromszámú „**Vonalkóddal ellátott pénztárszalag reklámhelyek**” és a 90.524 lajstromszámú „**Pénztárszalag reklámhely elrendezéssel**” című formatervezési mintaoltalmak tekintetében nemleges megállapítást kértek arra hivatkozva, hogy a kérelmező által hasznosított termék nem ütközik az ellenérdekű fél formatervezési mintaoltalmaiba.

(90.619)

(90.524)

A Hivatal a kérelmezőt hiánypótlásra hívta fel annak pontosítására, hogy melyik mintákkal szemben kéri az eljárás lefolytatását. Nyilatkozatában a hasznosítani kívánt pénztárgépszalag

formai kialakítását mind a hat mintával egyenként összehasonlította, fenntartva azt az álláspontját, hogy terméke nem gyakorol a vizsgált mintákkal azonos összbenyomást a tájékoztatott használóra. A jogosult a Hivatal nyilatkozattételi felhívása alapján kifejtette, hogy a kérelmező által a nemleges megállapítási kérelemben megjelölt pénztárgépszalag hasznosításával kapcsolatban nincs kifogása, az teljes mértékben eltér mind a hat mintától. Előadta ugyanakkor, hogy ő nem a kérelmező által megjelölt pénztárgépszalag alapján küldött felszólítást a kérelmezőnek a tárgyi mintaoltalom bitorlásával kapcsolatban, hanem egy másik termék alapján.

A Hivatal a nemleges megállapítás iránti kérelmeknek helyt adott, és megállapította, hogy a kérelem tárgyát képező, a kérelmező által hasznosított vagy hasznosítani kívánt termék nem ütközik a megjelölt formatervezési mintaoltalom tárgyába. A jogosult költségigényét (ügyenként bruttó 93.750 Ft.), amit „díjbekérő” megjelölésű irattal kívánt igazolni, a Hivatal megfizetni rendelte a kérelmező által. (D0500251/23., D0500123/50.)

A kérelmező megváltoztatási kérelmeiben kérte, hogy a bíróság elsősorban utasítsa el, másodsorban mérsékelje a jogosult részére megfizetendő eljárási költségeket. Kifejtette, hogy a Hivatal a költség viselésére vonatkozó rendelkezését a jogosult által becsatolt „díjbekérő” elnevezésű okiratra alapította, amely dokumentum a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény értelmében díjfizetést, azaz tényleges költségviselést nem igazol, a díjbekérő ugyanis nem jár fizetési kötelezettséggel annak címzettje tekintetében. Az eljárás során a jogosult nem igazolta, hogy a díjbekérő alapján történt volna kifizetés az azt kiállító képviselő felé. Kérte a kérelmező, hogy a bíróság a jogosult részére megítélt kétszer 93.750 forint összeget érdemben is csökkentse.

A – megváltoztatási kérelmeket elutasító – bírósági határozatok egybehangzóan megállapították, hogy a jogosult által a költség igazolásául becsatolt „díjbekérő” eleget tesz a Ket. 155. §-a (3) bekezdésében foglaltaknak, mert abból aggálytalanul kitűnik a fél és a jogi képviselő személye, jogviszonyuk, a díj pontos összege és kétségtelenül megállapítható az is, hogy a díjkövetelés jelen eljárással kapcsolatos. Emellett nem tekinthető eltúlzottnak sem a jogosult javára megállapított költség. A nemleges megállapítási kérelem ugyanis hat mintára irányult, azokat az ellenérdekű félnek egyenként kellett megvizsgálnia és jogi álláspontját kialakítania. (3.Pk.21.551/2012/4., 8.Pkf.26.632/2012/3., 3.Pk.21.550/2012/4., 8.Pkf.26.634/2012/3.)

KUTATÁS-FEJLESZTÉS TÁRGYÁBAN SZÜLETETT DÖNTÉSEK

Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpont

Az Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpontok alapján e törvény alkalmazásában

1. a) alap kutatás: kísérleti vagy elméleti munka, amelyet elsősorban a jelenségek vagy megfigyelhető tények háttérével kapcsolatos új ismeretek megszerzésének érdekében folytatnak, anélkül, hogy kilátásba helyeznék azok gyakorlati alkalmazását vagy felhasználását;

b) alkalmazott kutatás: tervezett kutatás vagy kritikus vizsgálat, amelynek célja új ismeretek és szakértelem megszerzése új termékek, eljárások vagy szolgáltatások kifejlesztéséhez, vagy a létező termékek, eljárások vagy szolgáltatások jelentős mértékű fejlesztésének elősegítéséhez. Magában foglalja az alkalmazott kutatáshoz – különösen a generikus technológiák

ellenőrzéséhez – szükséges komplex rendszerek összetevőinek létrehozását is, a prototípusok kivételével;

c) kísérleti fejlesztés: a meglévő tudományos, technológiai, üzleti és egyéb, vonatkozó ismeretek és szakértelem megszerzése, összesítése, megosztása és felhasználása új, módosított vagy javított termékek, eljárások vagy szolgáltatások terveinek és szabályainak létrehozása vagy megtervezése céljából. Kísérleti fejlesztésnek minősülhetnek:

ca) az új termékek, eljárások és szolgáltatások fogalmi meghatározását, megtervezését és dokumentálását célzó tevékenységek;

cb) olyan tevékenységek melyek magukban foglalják tervezeteket, tervrajzokat, tervek és egyéb dokumentációk előállítását is, feltéve, hogy azokat nem kereskedelmi felhasználásra szánják;

cc) a kereskedelmi felhasználásra nem kerülő prototípusok elkészítése;

cd) a kereskedelmileg felhasználható prototípusok és kísérleti projektek kifejlesztése abban az esetben, ha a prototípus szükségszerűen maga a kereskedelmi végtermék, és előállítása túlságosan költséges ahhoz, hogy az kizárólag demonstrációs és hitelesítési céllal történjen;

ce) a termékek, eljárások és szolgáltatások kísérleti gyártása és tesztelése, feltéve hogy azokat nem lehet felhasználni vagy átalakítani úgy, hogy azok ipari alkalmazásokban vagy kereskedelmileg hasznosíthatóak legyenek.

A kísérleti fejlesztésbe még akkor sem tartoznak bele azok a szokásos, időszakos vagy rutinszerű változtatások, amelyeket termékeken, gyártósorokon, előállítási eljárásokon, létező szolgáltatásokon és egyéb folyamatban lévő műveleteken végeznek, ha e változtatások fejlesztésnek minősülnek, illetve ha e változtatások az adott termék, eljárás, folyamat vagy szolgáltatás fejlődését is eredményezik;

d) kutatás-fejlesztés: magában foglalja az alapkutatást, az alkalmazott kutatást és a kísérleti fejlesztést.

16. A „Kazincbarcikai kommunális szennyvíziszapra és lignocellulóz segédanyagokra alapozott mikrobiológiai irányítású aerob komposztálási technológiával termék előállítása” címmel nyújtott be a kérelmező kérelmet a Hivatalhoz, annak minősítése céljából, hogy a projekt tartalmát képező tevékenység az Innovációs tv. 4. § 1. pont a)-d) alpontja szerint kutatás-fejlesztési tevékenység.

A Hivatal tárgyi határozatával megállapította, hogy a minősítés iránti kérelemben megjelölt projekt nem tekinthető kutatás-fejlesztési tevékenységnek és ezért mellőzte annak vizsgálatát, hogy azt a kérelmező saját tevékenységi körében végzi-e, tekintettel arra, hogy a projekt nem ismertet olyan technológiai lépéseket, terveket, amelyek a létező eljárás jelentős mértékű fejlesztését szolgálnák. A projektnek a kérelemből megismerhető célkitűzéseit és tevékenységi tartalmát figyelembe véve azt kellett megállapítani, hogy a már ismert technológiák körében marad, azaz nem tartalmaz olyan konkrét célkitűzéseket és ezek elérését valószínűsítő, ugyancsak konkrét tevékenységeket, amelyek az új, módosított vagy javított termékek, eljárások vagy szolgáltatások terveinek és szabályainak létrehozása vagy megtervezése körébe tartoznának, túllépve a mérnöki rutintevékenység szintjén. A projekt így nem elégíti ki az Innovációs tv. 4. §-ának 1. pontja szerinti kutatás-fejlesztési kategóriák közül a 4. § 1. c) alpontban szereplő kísérleti fejlesztés feltételeit. A minősítési eljárás

eredményeihez képest tehát a kérelemben megjelölt projekt nem tekinthető kutatás-fejlesztési tevékenységnek, a tárgyát képező tevékenységek nem minősülnek alapkutatásnak, alkalmazott kutatásnak, sem pedig kísérleti fejlesztésnek. A Hivatal a fentiekén túlmenően utalt arra is, hogy mivel a projektben megjelölt tevékenység nem minősül kutatás-fejlesztésnek, ezért a saját tevékenységi körbe tartozás kérdésében való vizsgálat lefolytatása az Innovációs tv. 30/C. § (1) bekezdés b) pontja és a Tao. 4. § 32. pontja alapján nem volt szükséges. (KF1200003/3.)

A Fővárosi Törvényszék kifejtette, hogy a projekt kutatás-fejlesztési minősítése új kihívás, joggyakorlat még nem áll rendelkezésre e téren, ezért a bíróság előjáróban a következőkre mutat rá. A kutatás vagy a fejlesztés nem tett, hanem törekvés, melynek sikere természetéből eredően csak korlátozottan prognosztizálható, senkitől sem várható el ezek eredményessége, legfeljebb célszerű folytatása. Egy projekt kutatásnak vagy fejlesztésnek való minősítése tehát szükségképpen a célkitűzés felől ítélni meg és abból, hogy a felvázolt tevékenység magában rejti-e a célkitűzésben megjelölt probléma megoldásának reális lehetőségét. Annak tisztázása, hogy egy projekt kutatás-fejlesztésnek minősül-e, elsősorban annak vizsgálatát kívánja, hogy a kérelmező képes-e a tevékenység célját kellően konkrétan, tudományosan értékelhető, egzakt módon meghatározni. A bíróság szerint a kérelmező által benyújtott minősítési kérelem csak részben követi az elektronikus űrlap utasításait, a projekt célkitűzése és a cél megvalósítása érdekében tartalmának részletezésére szolgáló rubrikában túlnyomórészt célkitűzéseit ismerteti, noha erre szolgálna a 4.a) és 4.b) jelű rubrika. Ezt a hibát nem vette észre a Hivatal és ennél fogva tévesen, illetve hiányosan ismertette határozatában a projekt célkitűzéseit és tartalmát. Az elektronikus űrlap kitöltésének fenti hibája nem róható a kérelmező terhére, a fejlesztési projekt céljának és tartalmának szabatos meghatározása, illetve ezek elhatárolása ugyanis még szakember számára sem könnyű feladat, ráadásul az űrlap szerkezete és tartalma sem orientál e két szempont következetes elhatárolására. A Hivatal tévesen állapította meg a minősíteni kívánt projekt célját, a problémafelvetést és hibás tényfeltárás okán tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a projekt nem tartalmaz olyan konkrét célkitűzést, amely az Innovációs tv. fogalom meghatározása szerinti kísérleti fejlesztés körébe tarthatna. Ha csak a minősítési kérelem 4. a)-b) pontjaiban írtakat nézzük, és ehhez hozzávesszük a 4. d) pontban előadottak nagyobb részét is, akkor valóban igaz az, hogy a kérelmező csak olyan, szakszerűséget mímelő közhelyeket fogalmazott meg, amelyek konkrét kutatás vagy fejlesztés céljaként, egzakt problémafelvetésként nem értelmezhetők a fent ismertetett szempontok alapján. A Hivatal azonban egyáltalán nem folytatott le vizsgálatot, így nem foglalt állást abban, hogy a fentiek szerint konkretizált célkitűzés alapján a kérelmezői projekt a tudományos, illetve mérnöki kutatási gyakorlattal összhangban áll-e, a projektben vázolt feladatok teljesítése reális esélyt ad-e a felvetett probléma megoldására. Mindezekre tekintettel a Fővárosi Törvényszék a Hivatal döntését hatályon kívül helyezte, és a Hivatalt új eljárásra utasította. A megismételt eljárásban a Hivatalnak a fentiek szerint konkretizált célkitűzésű projektet kell minősítenie, ezt a vizsgálatot a minősítési kérelem, a honlapon található releváns adatok, a megváltoztatási kérelemhez csatolt vállalkozási-kutatási szerződés, valamint a 6/K/2. jelű forgalomba hozatali engedély alapján kell lefolytatnia, és ezt követően kell állást foglalnia arról, hogy a kérelmező a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény 4. § 32. pontja szerinti saját tevékenységi körben végzi-e. (3.Pk.23.222/2012/6.)